

arhiva očetov kapucinov v Škofji Loki in se tičejo klavzure in pravil velesovskih redovnic leta 1593. „Drobnice iz furlanskih arhivov“, nabral *A. Koblar* obsezajo regeste in posnetke iz listin o zgodovini teh-le kranjskih farâ in samostanov: Sora, Stara Loka, Stari Trg pri Loži in pri Poljanah, Setičina, Sv. Križ pri Turnu, Svibno, Šent Jernej, Šent Jurij pri Kranji, Šent Rupert, Šent Vid pri Setičini, Škocijan pri Turjaku i. dr.; „Kranjski mahovi spisal *S. Robič*“ (Konec). Za temi razpravami so natisnjeni „Mali zapiski“ raznovrstne vsebine: Ljubljana leta 1810., slovenske pridige, slovstvo o domoznanstvu slovenskih dežel, ocena A. Lesjakove zgodovine dobrovske fare pri Ljubljani, starinske najdbe na Magdalenski Gori, pasji davek, zvonova na ljubljanski mestni svetovalnici, kongres v Ljubljani leta 1821., čebelojedec in kukavica v gnezdu zelene žolne. Na obveznih platnicah beremo dve prošnji, na kateri opozarjamo prijatelje domačega slovstva in cerkvene umetnosti. Slovenci nimamo knjižnice, v kateri bi bili vsi duševni proizvodi slovenski. Slovenske knjige v licejalni knjižnici so smentertja nedostatne, posamezni listi so pomazani in često iztrgani, in najimennitnejša dela kakor „Zvon“ so za znanstvene namene nerabna. Zato kaže muzejsko knjižnico takó spopolniti, da bi ustrezala znanstvenim potrebam. V ta namen je g. *A. Koblar* natisnil zapisek tistih slovenskih in nemških knjig, ki niso v muzejski knjižnici, in prosi domoljube, da bi prodali ali podarili zavodu take knjige, katerih še nima. Iskreno želimo, da se pozivu g. Koblarja do cela ugodí, in priporočamo vsem rodoljubom, naj bi podpirali, kolikor je moči, muzejsko knjižnico. Drugi poziv se tiče cerkvene umetnosti. Cerkveni oskrbniki se opozarjajo, naj slikanih sten starih cerkvâ nikar ne mažejo z beležem, temveč prenové po pametnem poti. Kjer so že slike pobeljene, naj se z lesenim kladivom belež oprezno odpravi. Po tem poti se nam odpré mnogo starih naših spomenikov cerkvenega slikarstva na Slovenskem iz minulih stoletij.

A. Kaspret,

Slovanska knjižnica. Meseca listopada sta zopet izšla dva zvezka »Slovanske knjižnice«. Tretji snopič prinaša dve povesti iz ruščine »Slučajno«, spisal P. N. Polevoj, in »Amerikanci«, pripovedko J. J. Jasinskega, obe preložil *Ź. Kogej*. Druga nam ugaja nekaj menj od prve. Tudi je v tem snopiči nekoliko življenjepisnih črtic o Polevoji in Gregorčičeva pesem »Naša zvezda« v cirilici. — Četrti snopič prinaša »Protivja«, slika iz slovaškega življenja, spisala *Ljudmila Podjavorinská*, mlada pisateljica slovaška. Povest se bere jako lepo in prijetno, ima pa za vsebino žalostno razmerje slovaških kmetov proti židom. Uredništvo ji je dodalo nekaj razjasnil, za njimi pa še čitamo nekoliko o azbuki in dve Gregorčičevi pesmi v cirilici. — »Slovanska knjižnica« si je pridobila že lepo število prijateljev, vendar še ne dovolj. Iskreno bi nam bilo žal, ako bi zaradi malomarnosti slovenskega občinstva ne uspevalo to zaslužno književno podjetje! — Jezik v poslednjih dveh snopičih je dôkaj uglajen in prijeten; toda zakaj čitamo še vedno stavke kakor »Lica bila so mu bela . . .« namesto »Lica so mu bila bela . . .« ali »A ona bila je v zadregi in vznemirjena ter plašno ozirala se . . .« namesto »A ona je bila v zadregi in vznemirjena ter se je plašno ozirala« i. t. d. ? — Namesto »stopiti s konja« je pač bolje samo »razjahati«. Z oblikami »učeraj, »prašati, »stati, »šeč« pa se naš list nikakor ne more sprijazniti.

»Glasbena Matica« razpošilja te dni svojim članom „Album iz pesmij za višji glas s spremljevanjem klavirja; zložil *Anton Nedvêd*“, in „Poročilo o delovanji „Glasbene Matice“ za leta 1888/9, 1889/90, 1890/91, 1891/2 in 1892/93.“ Pridržujê si oceno Nedvêdovih samospjevov za prihodnjo številko, veselo pozdravljamo ukrep „Glasbene Matice“, da je izdala poročilo, iz katerega se jasno vidi marljivo delovanje tega glasbenega zavoda v minulih petih letih.